

[K. B. Andersen.]

rykket for det næste skridt, men fra det øjeblik, da lønningskommissionen var blevet nedsat, viste det sig ikke muligt at komme igennem med generelle ordninger.

Lønningskommissionens betænkning skabte forventninger, idet den placerede børnehavelærerinderne under staten i 13. lønklasse. Det drejede sig ganske vist kun om de ret få børnehavelærerinder ved institutionerne for blinde, døve og på anden måde handicappede børn, men dog om folk med samme uddannelse og på mange måder samme arbejde som fagets øvrige medarbejdere. Under forhandlingerne mellem direktoratet for børne- og ungdomsforsorg og repræsentanter for institutionen Forebyggende Børneværn og de pågældende medarbejders organisationer blev det betonet, at en placering i 13. lønningsklasse overhovedet ikke kunne komme på tale, men i efteråret opnåedes der enighed mellem de tre parter, hvoraf den ene altså var statens repræsentant, om en placering af assistenterne i 7. lønningsklasse og lederne tilsvarende højere. Ved Børnesagens Fællesråds årlige møde med repræsentanterne for de tilsluttede organisationer udtalte direktør Horsten bl. a. følgende — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„Det mest omdiskutable var spørgsmålet: hvor skal vi placere børnehavelærerinderne og fritidshjemslererne? Organisationen havde et usædvanlig godt udgangspunkt, for der var i tjenestemandsløven 7 ganske almindelige børnehavelærerinder, der var normeret i 13. lønklasse ved statens institutter for blinde, døve og talelidende. Det var ikke afdelingsledere eller noget andet, men det var børnehavelærerinder med et lidt vanskeligt klientel. Så skulle vi diskutere: skal det være 5. lønklasse — det er sygeplejerskerne — eller 7. — det er praktiske medarbejdere — eller 10. eller 13.? Vi er altså blevet stående ved 7. lønklasse, mens man fra organisationen har sagt: vi holder på 13. Det ville imidlertid være blevet til fuldstændigt urimelige forhøjelser, fordi der skal være en gradvis stigning for lederne, der jo skal placeres i forhold til assistenterne. Vi er enedes om det, men jeg er ganske klar over — ligesom godsejer Horsens — at det sidste

ord næppe er sagt. Diskussionen med bevillingsmyndighederne bliver om 5. eller 7. lønklasse — måske 5. lønklasse for de yngste af dem.“

På denne baggrund må man forstå både skuffelsen og den stærke reaktion, da de pågældende medarbejdere for kort tid siden blev stillet over for et forslag fra finansministeriets side, der placerede dem mellem 4. og 5. lønningsklasse. De føler, at både den uddannelse, der kræves, og som de pågældende må betale selv, og det ansvar og de menneskelige kvalifikationer, arbejdet i børnehaver og fritidshjem kræver, må betragte en anden placering.

Jeg er ked af, at jeg ikke i mit spørgsmål har bedt den højtærede minister om oplysninger også om lønforhandlingerne vedrørende den værnende forsorg, hvor lignende utilfredshed gør sig gældende, og hvor man bl. a. frygter, det i længden vil blive vanskeligt at skaffe kvalificerede folk til et krævende arbejde med en arbejdstid, der er ret ukendt i det øvrige samfund. Men det skal jeg altså lade ligge.

Vor børne- og ungdomsforsorg er et kapitel, vi ofte fremhæver med stolthed ikke mindst over for gæster fra andre lande, der kommer for at stifte bekendtskab med vor sociale lovgivning. Der er, som det fremgår af det sagte, en gruppe medarbejdere i dette forsorgsarbejde, der føler, at deres aflønning ikke står i rimeligt forhold til den betydning, vi tillægger deres virke — derfor dette spørgsmål.

Finansministeren (Kampmann): Det er i forsorgslovens § 128 bestemt, at reglerne om aflønning af ledere og medarbejdere ved de private og kommunale institutioner for forebyggende børneforsorg, d. v. s. børnehaver, fritidshjem og vuggestuer, skal fastsættes i overensstemmelse med principperne i loven om statens tjenestemænd. Som følge heraf har gennemførelsen af tjenestemandsløven af 1958 nødvendiggjort en revision af de hidtil gældende lønningsregler. Tilsvarende gælder det andet store område inden for den private børneforsorg, nemlig opdragelseshjem. Der er en så nøje sammenhæng mellem de to gruppers lønningsforhold, at de må behandles sideløbende. Det drejer sig endvidere om områder, hvor statens tilskud er af væsentlig størrelse, således at